

Болградъ и се премѣства въ Браила като лѣкаръ. Тъкмо по него време революционнитѣ движения и кипежи между изсѣленитѣ българи въ Ромъния взематъ все по-яркъ изразъ, и докторътъ взема участие въ образуването презъ 1866 г. на революционния букурещки комитетъ. Сжщата година той се завръща въ Сливенъ, дето намира и се запознава съ полския емигрантъ Чайковски, който подъ турското име Садъкъ-Паша командува казашкия полкъ (казакъ-алай), съставенъ отъ българи войници. Въ едни свои бележки Мирковичъ пише следнитѣ редове:

„Още въ 1860 година, когато изхвърлихме името на патриарха въ Цариградъ, азъ бѣхъ и следвахъ да бжда тамъ като единъ отъ най-деятелнитѣ дейци по черковния въпросъ до презъ лѣтото на 1861 година, въ която заминахъ за Влашко. На 1864 година, когато се оттеглихъ отъ Болградъ, останахъ въ Браила по причина на народнитѣ ни работи до 1866 година, време въ което се състави назоваемия букурещки български комитетъ. Въ сжщата тая година азъ си дойдохъ въ Сливенъ и останахъ почти цѣла година. Въ Сливенъ азъ намѣрихъ въ това време единъ паша на име Садъкъ-паша или Чайковски, родомъ полякъ. Негово превъзходителство, ако и да бѣше турски службашъ, обаче хранѣше въ сърдцето си българофилски чувства. Като се запознахъ съ него, той ми вдѣхна една добра и благородна идея за общонародната цель, като ми обеща, че ако я поставя въ действие, да ми спомогне, доколкото е възможно, като ми даде препоржчителни писма както до Али-паша, министъръ на вжтрешнитѣ дѣла и садразаминъ, тъй и до Фуадъ-паша, министъръ на вншнитѣ дѣла.

„Идеята бѣше следующата: да се състави единъ проектъ по такъвъ начинъ, който да представи на тогавашното турско правителство че е по-сходно, полезно и сгодно за насъ, българитѣ, както и за него, да имаме тукъ въ страната главни училища за възпитание на нашитѣ младежи, отколкото да ги пращаме въ чужбина и да се завръщатъ съ разни мнения. Когато пъкъ сж тука възпитани, тѣ ще добиятъ еднообразна мѣстна отхрана. За да се постигне цельта, не се изискваше, освенъ правителството да ни позволи да имаме право за всѣки вилаетъ да събираме единъ особенъ данъкъ за подържане на тая вилаетска школа. Идеята, както видите, не бѣше за изхвърляне още повече, че тя се подържаше отъ чловѣкъ, който имаше едно значително влияние между турцитѣ и който явно казваше, че за насъ най-доброто нѣщо е учението и доброто възпитание.